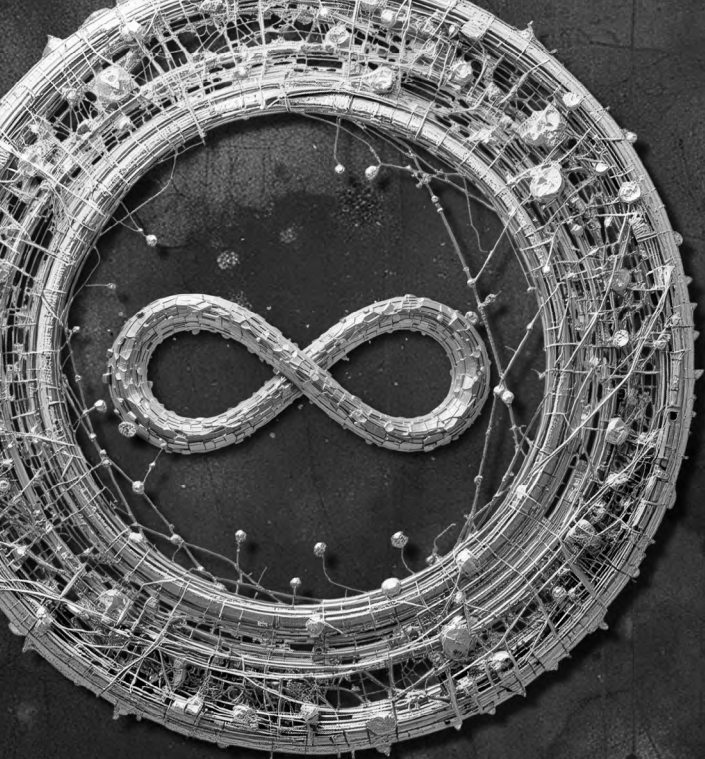

SMYČKA UROBORA

ONDŘEJ KOCÁB

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG
2025

SMYČKA UROBORA

Text © Ondřej Kocáb, 2025

Obálka © Michal Březina, 2025

Redakce: Marie Pospíšilová, Martin Štefko

Korektury: Barbora Vaňková

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

V novele Nathrezim je citováno z <https://rp-legenda.fandom.com/cs/wiki/Nathrezim>

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025
Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-79-3

ISBN 978-80-53027-80-9 (PDF)

ISBN 978-80-53027-81-6 (ePub)

ISBN 978-80-53027-82-3 (MOBI)

Peklo je prázdné, démoni jsou mezi námi.

– *William Shakespeare, Bouře*

But my dreams, they aren't as empty
as my conscience seems to be.

I have hours, only lonely;
my love is vengeance – that's never free.

– *The Who, Behind Blue Eyes*

The fire still burns.

– *Depeche Mode, Insight*

Předmluva: Konec

Čekání na tuto knihu bylo nekonečné.

Definitivně vznikla necelé tři roky před finálním vydáním a psát jsem ji začal ještě několik let předtím, v roce 2019. Tehdy jsem dokonce ještě ani nevěděl, že ji tvořím. Ostatně, mám pocit, že takto vzniká většina věcí, o nichž usoudím, že je má smysl nějakým způsobem pošoupnout kamkoli dál. Neplánuju je, vyskytnou se.

Dalším specifikem této knihy je, že jednotlivé příběhy vznikaly zprvu nezávisle v poměrně temných, zlomových životních etapách. Můj přerod v plnohodnotného autora nebyl – a vzhledem k mé komplikované osobnosti nejspíš ani nemohl být – kdovíjak bezproblémový. Když se ohlédnu, nebýval jsem zrovna příčetný člověk.

Takže pokud se vám bude z nějakého důvodu zdát, že zde uvedené příběhy napsali čtyři různí Ondrové, svým způsobem asi máte pravdu. A současně se naprosto pletete. Čtenáři znalejší mé předchozí tvorby mohou mávnout rukou, že mám široký záběr a prostě se jen opět dopouštím zločinu extravagantního literárního exhibicionismu. Ale o tom teď nemluvím.

Pro tento svazek je klíčovým prvkem má osobní i autorská evoluce. K tématu nekonečna (či jiným abstrakcím) se čas od času vracím, ale postupná změna v cítění světa mi umožnila stejné téma pojmout diametrálně rozdílnými způsoby. Silné emoce mají tendence se do příběhu otisknout a přetrvat. Je to podobné jako když najdete krabici se starými hračkami a jednu po druhé berete do rukou. Někde jsou vzpomínky jasné, jindy mizivé. Stejně je to i s textem;

knihy je v podstatě mechanismus, jehož logické obvody pohání emoce. Proto příběh, který nebudí žádné výrazné pocity, nemůže fungovat. Chybí mu šťáva. Hned na něj zapomenete stejně jako na hračku, o níž pochybujete, zda kdy vůbec byla vaše.

Budu doufat, že na tuhle jen tak nezapomenete.

Nakonec se předem (neboť je prakticky jisté, že s tím časem někdo přijde) musím ohradit – **tahle kniha není autobiografie!** Tuto ambici nemá, neměla a nikdy mít nebude. V rámci básnické licence se v knize autobiografické prvky samozřejmě mohou objevovat, ale jako vždy jsem chtěl především napsat dobrý příběh. Hergot, vždyť tohle splňuje úplně každý můj příběh, od povídky *Stodola* ze sbírky *Rozpolcení* až po příběh *Lajka se vrátila* z antologie *Smečka*. Když texty této knihy přečetl Martin Štefko (a jelikož měl Golden Dog zrovna rukopisnou zácpu, trvalo mu to setsakramentsky dlouho!), údajně „mě“ našel v každém z příběhů. Jestli v celku nebo po kouskách už budete muset zjistit sami. Každopádně mi udělalo radost, že napříč lety si zřejmě stále zachovávám onen specifický autorský otisk.

Takže tak. Psaní je do značné míry zenová záležitost. V jádru jde o vychýlení rovnováhy a současně její nastolení, což neodvratně vede k vytvoření alternativní reality či dimenze. Avšak po hlubším nahlédnutí do podobného druhu uměle stvořeného časoprostoru už se nemusíte vrátit stejní. Buďte opatrní!

Čas od času autoři vypustí ven svou „černou knihu“. Tohle je ta moje.

Ondřej Kocáb
8. 8. 2024

*Těm, kteří v životě zabloudili
na temná místa
a selhali.*

*Kéž znovu spatříte tu cestu
do světých končin
existence.*

NATHREZIM

SMYČKA UROBORA

I.

Ulicemi města procházel mladý muž. Nepospíchal. Klidným krokem se proplétal mezi pomalými, klábosícími lidmi. Šedivá mračna nad jeho hlavou se neklidně převalovala a on k nim čas od času vzhlédl v naději drobných kapek deště. Měl rád dešť a pochmurné podzimní počasí obzvlášť. Obklopoval ho závoj melancholie, který si lidé obvykle pletli s klidem.

Nepovšimnut odbočil do jedné z užších uliček.

Město znal jako své boty. Bylo to už nějaký ten pátek, když započal studium na místní univerzitě. Tehdy mezi jeho největší starosti patřil dostatek kreditů pro postup do dalšího ročníku a dění na univerzitě zatím ani zdaleka nepřipomínalo Hru o trůny. Byla by to šťastná doba, kdyby se stále necítil tak sám.

Kdyby...

Tiše, ale hluboce si povzdechl. Myšlenky, minulost. Dával si pozor, aby ho nedostaly. Někdy jim unikal – do světa knih, filmů a sociálních sítí. A jindy... jindy ho to dostalo a porazilo. Tehdy se schoulil do klubíčka, do bezpečné polohy, kde si zoufale přál, aby se nikdy nenarodil.

Minul vinárnu, taneční klub, pár omšelých domů. Po mladíkově levici se nacházel majestátní Konvikt, ze kterého se zvolna trousili studenti. A po pravé ruce se objevil jeho cíl – antikvariát. Po centru města jich bylo rozeseto hned několik, ale tenhle měl nejraději. Jak pro přehlednost, tak atmosféru. Kdysi dávno se mu zde podařilo sehnat Noční směnu za poměrně směšnou částku; považoval to za možná nejlepší koupi ve svém životě.

Ten muž jsem já – a toto je můj příběh.

* * *

Vešel jsem dovnitř, pozdravil a nasál vůni knih. Mimo prodavačky se aktuálně v přední části obchodu

žádná další osoba nevyskytovala. Bylo mi jasné, že mě ta starší dáma zpoza svých okulárů bedlivě pozoruje. Na podobná místa chodívá obvyklá sorta návštěvníků a prodavači je už mají zaškatulkované, tak jako zná dobrý barman pravidelné štamgasty ve svém lokále. Brýlatý pán s plnovousem čítává historické bichle, slečna holdující módním výstřelkům ráda erotické romány, a nakonec přijde tenhle černovlasý týpek v ošoupaných džínách a kožené bundě, který si domů odnáší veškeré hororové kusy, na které narazí.

Jak předpokládala, týpek se opět vydal k chodbě vedoucí do zadní části obchodu. Tam se nacházely ty největší skvosty, zapomenuté poklady fantastiky, čekající na své znovuoživení. Podobná místa se mnou vždy souzněla. Tady se skrývala inspirace.

Dnes jsem tu však nebyl sám.

Mezi knihami se přehrabovala nějaká mladá slečna, celkem kus. Kaštanové vlasy, drobnější postava, krátká sukně. Jenže jakmile od čtiva vzhledla a její oči se vpily do mých, okamžitě jsem uhnul pohledem. Tušil jsem, že v očích žen mám určitý magnetismus, ale díky nízkému sebevědomí se mi toto aktivum nikdy nepodařilo zužitkovat ve vlastní prospěch.

Zatímco jsem přišel ke svému oblíbenému koutu s knihami a přejížděl jejich hřbety pohledem, slečna se s vybranými kusy chystala k odchodu. Když opouštěla místnost, ozvalo se tiché zachrastění. Otočil jsem se za zvukem, ovšem jeho zdroj se mi nedařilo identifikovat.

Pak jsem tu věc spatřil.

Na zemi leželo bílé cédéčko v plastovém obalu. Překvapilo mne, že v době paměťových karet a internetu se ještě stále najdou lidé, používající kompaktní disky. Ohavnými písmeny, která by se hodila pro

SMYČKA UROBORA

zpodobnění názvu death metalové kapely, tam bylo černým fixem něco naškrábáno. Zvedl jsem CD ze země a s menším úsilím nápis rozluštil.

NATHREZIM

To mi nic neříkalo. Možná šlo skutečně o nějakou metalovou kapelu. Nic víc se z obalu cédečka vyčíst nedalo. Podíval jsem se, odkud mohlo spadnout – všude samé knihy – a pak mi to náhle docvaklo. Patřilo té dívce; muselo jí to nedopatřením upadnout a ona si nevšimla!

Skvělá příležitost udělat dobrý skutek a nebýt za vola.

Spěchal jsem uličkou do přední části obchodu. Prodavačka mne ohodnotila neutrálním pohledem, ale kromě ní se zde nikdo nenacházel. Slečna už musela být někde venku. Spěšně jsem vyšel z krámků na ulici a rozhlížel se po ní.

Pozdě. Zmizela. Začínalo poprchávat.

V duchu jsem zanađával, znovu vešel do obchodu a obrátil jsem se k paní u pultu.

„Omlouvám se, ale před chvílí tudy prošla jedna dívka, nevíte, kterým směrem?“

Prodavačka se na mne zvláštňě podívala. „Nevím, o čem mluvíte,“ podivila se.

„Před chvílí,“ zkusil jsem to znovu, „u vás jedna dívka koupila pár knih. Hnědovláška, drobná postava... je to ani ne pár minut.“

Už během mé řeči začala kroutit hlavou. „Vy mi nerozumíte. Poslední čtvrt hodinu jste tady jediný zákazník.“

* * *

Kráčel jsem skrz příjemné mženi, cédečko ve vnitřní kapse bundy. Nechtěl jsem vypadat jako ještě větší

blázen, tak jsem ho před prodavačkou raději ani nezmiňoval. Napadlo mě, jestli nešlo o vystavené zboží, ale to jsem záhy zavrhl. Poblíž ležely jen knihy, žádné datové nosiče. Dám si raději trochu pauzu, než se do toho antikvariátu znovu vrátím. Přesto ve mně hlodal provinilý pocit. Co když se ta slečna bude po své ztrátě shánět? Neměl jsem ho tam raději nechat?

Povzdech! jsem si. Teď už s tím stejně nic nenadělám. Vlastně se nic nestalo. V kapse mi zachrastily klíče, zámek vchodových dveří cvaknul a já vystoupal do druhého patra.

Doma.

Šlo o poměrně velký studentský byt, vhodný pro tři lidi. Tři pokoje, jeden s balkonem. Krásná kuchyň, sen každého milovníka jídla a vaření obecně. Nic zde nechybělo. Až na to, že jsme zde bydleli jen dva.

Bydleli. Minulý čas.

Našla si přítele a odstěhovala se. Smutný příběh, bolavé srdce. Nechtěl jsem o tom s nikým mluvit, nechtěl jsem o tom přemýšlet. I když tu nebyla, stále jsem ji potkával, sám, v prázdném bytě. Místa, kde sedávala, vůně jejího parfému ve vzduchu, vzpomínky...

Ne. Jen šedivá mračna a tiché šumění deště za okny. To mi muselo stačit.

Tohle byl pravý důvod, proč jsem zasmušile trajdal po městě. Všechno bylo lepší než tahle tichá prázdnota. Místnostmi se neslyšně plížilo šílenství, měnící minuty v celá staletí. *Přátelství, kamarádi, rodina*, šep-talo mi do ucha, *pověz mi – kdo bez nich jsi?*

Pověsil jsem navhlou bundu na věšák a zastavil se u zrcadla.

„Nikdo,“ řekl můj odraz, „jsem nikdo.“

SMYČKA UROBORA

* * *

Když jsem zrovna nezpochybňoval vlastní existenci, zabýval jsem se svými koníčky. Miloval jsem příběhy. Pokud jsem zrovna nečetl, díval jsem se na film. A pokud to šlo a měl jsem náladu, psal jsem krátké povídky. Nic převratného, ale bavilo mě to.

Toho večera však múza nepřicházela.

Mrholení za okny přešlo v déšť, který měl trvat dlouho do noci. Zapálil jsem několik svíček. Jejich plameny mne uklidňovaly. Naproti se nacházela zaplněná knihovna. Nebyla nikterak rozsáhlá, už jsem viděl větší – přesto to pro většinu zřídkačných návštěv bylo něco nečekaného, vykloubeného z reality. Nebo se tak alespoň tvářili.

Povaloval jsem se na pohovce a četl román Já, legenda. Byla to skvělá záležitost, vyprávěná z pohledu posledního živého člověka na Zemi. Všichni ostatní jsou příšery, jejichž život se řídí jinými pravidly. Z nějakého důvodu jsem se v hlavním hrdinovi příběhu našel.

Čtení mě nakonec unavilo. Když o chvíli později z knotů svící stoupal v temnotě neviditelný kouř, napůl snící myslí mi vířily poslední myšlenky dne. Už pominuly bezesné noci, kdy jsem ráno vstával se zarudlýma očima. Teď už mi bylo o cosi lépe, alespoň navenek to tak zřejmě působilo. V okamžicích jako tenhle, kdy mou mysl nezaměstnávaly žádné vnější podněty, se však myšlenky samovolně obracely k minulosti. Vzpomínal jsem na fragmenty rozbité rodiny, žijící kdesi daleko. Na promarněné lásky a bolavé šrámy na srdci. Na cenné přátele, kteří nade mnou zlomili hůl, jelikož jsem sám se sebou nedokázal žít.

Ale ještě tu byla vůle. Občas jsem měl pocit, že ta jediná mě drží při životě. Nepropadl jsem alkoholu ani jiným drogám. Ze všeho se mi nakonec podařilo oklepat a znovu vstát z prachu... znova a znova, pořád dokola.

Ve víru podobných myšlenek se dostavil spánek.

Šel jsem s ní do naší oblíbené restaurace. Usedla k našemu oblíbenému stolu. Odtáhl jsem židli, abych usedl naproti ní – a na ni se posadil On. Byl jsem zcela konsternován, taková nebetyčná drzost! Nemohl jsem se však ani hnout. A oni se dívali. Usmívali se. V jejich výrazu se usadilo jakési jedovaté štěstí, jako by to přesně takhle mělo být. Úsměvy se jim na tváři groteskně roztahovaly, oči se zvětšovaly, tváře propadaly... S trhnutím jsem se probudil, avšak můj děs nepocházel z těch zrůdností, ve které se mí diváci proměnili.

Onen strach pocházel z ponížení, které mi ta situace přinášela.

Z pocitu, že jsem nahrazen.

* * *

Rána patřila k těm lepším částem dne. Po provedení ranních rituálů a s hrnkem černého čaje po ruce jsem si nachystal do batohu pár maličkostí. Předpověď hlásila slunný den, takže na bundu se svým včerejším úlovkem z antikvariátu jsem si vůbec nevzpomněl.

Opravdu bylo hezky. Ptáci zpívali a modrou oblohou poklidně proplouvalo několik běloskvoucích mraků. Vzduch byl po nočním dešti stále prosycen příjemnou vlhkostí. Do svého zaměstnání, pokud se tomu tak dalo říkat, jsem to měl necelých dvacet minut chůze. Jako mladý doktorand jsem navštěvoval areál sdružující několik vědecko-výzkumných

SMYČKA UROBORA

objektů, specializujících se mimo jiné na vývin nových materiálů, biochemii a genetiku.

Mým zaměřením byly masožravé rostliny. Zajímavé a originální? Pro laika určitě. Postupem doby se však z mého doktorátu stávala zdrcující rutina. Jen občas po úmorné práci vysvitly zajímavé skutečnosti, které vzbuzovaly onen pocit nadšení a tajemna, které člověka na scestí vědy obvykle přivedou.

Konečně jsem vstoupil branou do oblasti, ve které se nacházelo mé pracoviště. Napravo se podél silnice táhly moderní, ohavně funkcionalistické budovy. Jejich stěny byly prosklené jako lidská akvária. Ve středu se v kontrastu k okrajům rozkládal kampus v podobě zelenajícího se parku s jezírkem uprostřed. To jezírko jsem měl rád, občas jsem se tam chodil po obědě dívat na ryby.

Vešel jsem do budovy, po schodech do kanceláře. Se mnou ji obývali jeden kolega a dvě kolegyně, což znamenalo koexistovat v informačním toku. Opět minulý čas. Od okamžiku, kdy jsem se začal cítit vyprázdňeně, jsem se vnějšímu světu uzavřel a odháněl okolí svým negativním postojem. Trvalo dlouhý čas, než jsem opět částečně přišel k sobě. Přesto jsem se nakonec s krajní nejistotou opět pokusil zapojit do společenského dění.

Pozdravil jsem kolegy a dostalo se mi zdvořilé odpovědi. Tím líp – dnes tu budu dlouho. Nečekala mě práce v laboratoři, nýbrž vyhodnocování nashromážděných dat. Kupodivu mě zrovna tohle na rozdíl od kolegů bavilo.

Teorii jsem měl vždycky rád, ale lidé chtějí vidět hlavně výsledky.

Takže, milý studente – publikuj, nebo zhyň...

„Co máš dneska v plánu?“

Pakliže jsem se v životě cítil osamocen, Míša byla jedním z mála světlých bodů v mém životě. Mohl jsem s ní probírat jak osobní, tak i profesní trable. Momentálně jsme seděli v menze stojící na rohu areálu a cpali se bramborem s uzeným masem.

„Zpracuji data,“ zamyslel jsem se, „pak si půjdu domů odpočinout. Mám rozečtenou další knížku. Pak bych měl jít nakoupit a uklohnit něco k večeři. Večer asi budu psát... pokud nepůjdu spát. Nebo mrknu na seriál.“

Nic mi na to neřekla. Většina mých zálib ji mýjela obloukem.

„Co budeš dělat ty?“

„Večer půjdu běhat,“ prohlásila bez přemýšlení, „a pak cvičit.“

To bylo celé. Míša žila ve světě, který by se dal shrnout do několika strohých bodů. K nim se neustále v rozličných podobách vracela a mně trvalo poměrně dlouho rozklíčovat, že je to zřejmě všechno, co naplňuje její život. Připadalo mi to neskutečně jednotvárné a ubíjející, což jsem jí pochopitelně nikdy neřekl. Některým lidem tohle ke štěstí zřejmě stačí.

Poté se hovor stočil k některému z dalších témat. Dnes šlo o vědeckou konferenci, která se ovšem měla odehrávat až někdy za půl roku, a tudíž mne zatím netrápila. Přesto jsem ze slušnosti v hovoru pokračoval. Bylo hezké moct si s někým popovídat. Navíc se na ni dobře koukalo. Zrzka, vysportovaná, trochu koketa... ale vyspat se s jedinou a současně nejlepší kamarádkou nepatří mezi nejlepší nápady roku.

„V kolik dneska končíš?“ zeptal jsem se nakonec.

„Kolem páté, šesté. A ty?“

SMYČKA UROBORA

„Kolem třetí, jako obvykle.“

Ale věděl jsem, že odtud zkusím vysmahnout o chlup dřív. Stejně tak mi bylo jasné, že ona tu doopravdy dobrovolně zůstane až do večera. Její způsob útěku od reality mi sice přišel naprosto nepochopitelný, ale každý se s životem vyrovnáváme po svém.

O deset minut později oběd skončil.

* * *

Když kolegyně opouštěly kancelář, hovořily o srazu s dalšími spolupracovníky, na který já pozvaný nebyl, což mi poněkud zkazilo náladu. Aniž bych to okomentoval, dál jsem zuřivě datloval do klávesnice. Po získání dojmu, že už toho pro dnešek bylo dost (s pocitem, že jsem opět promarnil celý půlden), jsem se konečně vydal domů.

Stejná cesta jako vždycky.

Zachrastění klíčů, schody, dveře.

Domov, zlověstné ticho. Něco tu viselo ve vzduchu, utajeného a rozvráceného.

Shodil jsem batoh, oblečení a vběhl do sprchy. O pár minut později se ukázalo, že na nákup nakonec jít nemusím; jídlo tu ještě mám. Tato skutečnost mne potěšila natolik, že se mé další kroky ubíraly k počítačovému koutu v pokoji. Položil jsem jogurt na stůl vedle cédéčka s nápisem NATHREZIM a zapnul počítač. Naťukal jsem heslo a přemýšlel, jestli

LUP!

To mi luplo za krkem, když jsem se podíval na to CD na stole. Jak se sem dostalo? Přísahal bych, že jsem ho zapomněl včera večer v bundě na věšáku. Okamžitě jsem to šel zkontrolovat – v kapsách nic nebylo. Zbývaly tedy dvě možnosti: Buď to udělal někdo další... nebo mi hráblo.

Jenže nikdo jiný to být nemohl. K bytu existovaly jen tři klíče (pomínu-li majitele, který se zjevil jednou za půl roku a vždy se předem ohlásil) a všechny tři jsem měl já. Jeden ve svazku klíčů, další dva v komoře na háčcích. Šel jsem se podívat – oba tam visely. Že by si Erika nechala udělat čtvrtý klíč a neřekla mi o tom? Ale proč by mi šmejdila v bundě a dávala na stůl cédéčko s tím zlověstným nápisem?

„Eriko, jestli jsi tu, tak vylez,“ oznámil jsem zti-
chlému bytu.

Moje expříteľkyně tu nebyla. Samozřejmě, celá ta
teorie zněla pitomě.

Možná jsem si na to podivné cédéčko vzpomněl
ráno před odchodem do práce. Pak je pravděpo-
dobné, že jsem si ho položil na stůl. Přes den mne
čekaly jiné starosti, tak jsem na něj zapomněl. Ano,
tohle znělo mnohem logičtěji. Jen vnitřní hlas mi
stále znepokojeně předhazoval, že se tu něco zásad-
ního změnilo.

Počítač byl zapnutý a cédéčko leželo na stole. Co
na něm vlastně je?

Jelikož mě nic lepšího nenapadlo, udělal jsem nej-
větší hloupost ve svém životě.

Vložil jsem CD do počítače.

* * *

Obrazovka zčernala.

Na okamžik jsem se vyděsil a spěšně uvažoval,
z jakého posledního data mám zálohy. Po chvíli
napětí se k mé úlevě z temnoty monitoru zvolna
vynořila písmena.

NATHREZIM

Nová hra

Ukončit

SMYČKA UROBORA

Aha, takže hra. Prozatím to vypadalo jako nějaká starší hra ve stylu Diabla II či jiné prudce gotické záležitosti. Neměl jsem ani páru, o co jde, nebo jestli se mi to na mém počítači podaří rozjet. Ale byl jsem zvědavý. Bez většího rozmyšlení jsem spustil novou hru. Písmena se dramaticky rozplynula do temnoty a se stejným efektem se vynořila nová, tentokrát tvořící delší text. Nebylo na něm nic extra zvláštního, přesto mi při jeho čtení naskočila husí kůže.

VAROVÁNÍ

Tato hra může obsahovat prvky násilí, erotiku a ilegální činnosti. Obsah je nevhodný pro osoby mladší osmnácti let. Výrazně se nedoporučuje osobám se slabým srdcem a osobám stíženým epilepsií. Tvorba či šíření pirátských verzí bude stíhána v souladu se zákony vaší země. Svým souhlasem stvrzujete, že hru hrajete dobrovolně... a z vlastní vůle.

Souhlasíte?

Pod tím svítila dvě tlačítka: **Ne** a **Ano**.

S mírným zaváháním jsem odsouhlasil a nechal text zanořit zpátky do nicoty. Očekával jsem nějaké prehistorické video s brutálně špatným CGI. Možnost navolit si postavu, nejlépe mága či nekromanta. Popis ovládání nebo alespoň tutorial.

Ale to, co se na obrazovce rudě rozežehnulo, mě donutilo vstát ze židle.

Vítej ve Hře, Stando! :-)

Kdy jsem... jak se tam ocitlo moje jméno?

BLIK!

Najednou jsem byl na základní ploše počítače, jako by se nic nestalo. Přistihl jsem se, jak zadržuji dech v očekávání toho, co se bude dít. Ale nic se nedělo. Měl jsem v hlavě zmatek. Že by nakonec nějaký virus?

CRRR!

Z náhlého zadrnčení domovního zvonku jsem leknutím málem začal vidět hnědě. Zpola v mrátkotách jsem se šoural šerem chodby ke dveřím, aniž by mě napadalo, kdo by co mohl chtít. Ozvalo se další netrpělivé zazvonění a já otevřel.

Za nimi stála Ona.

„Ahoj,“ vypadlo ze mě, „přišla sis pro–“

„Ahoj, jasně, pro klíče,“ odpověděla dívka z antikvariátu, „jak jsme se domlouvali. Nastěhuji se na konci měsíce, ale ráda bych si sem postupně nathala nábytek a věci.“

„Aha, jasně,“ přikývl jsem a přemýšlel, kdy se mi s ní podařilo zkontaktovat.

„Je všechno v pohodě?“ zeptala se pod tíhou mého zmateného pohledu.

Ne, to rozhodně není.

„Jasně,“ usmál jsem se, „podařilo se mi na dnešek trochu zapomenout.“

„No, já – promiň, ale nepamatuji si tvé jméno,“ začervenala se, „domluvili jsme se dost narychlo a já se od té doby nedostala na internet, takže... Lukrécie. Ale stačí Luka.“

Pěkné jméno. To musím použít v nějaké povídce.

„Stanislav.“ Stiskli jsme si ruce.

„Tak já už musím zase letět,“ převzala klíče, „tak zatím, pá.“

„Jasně, budu se těšit.“

Než jsem zavřel, podívala se na mě a zářivě se usmála. Něco mi napovídalo, že jsem jí sympatický. Pomalu jsem zavřel dveře a pak se o ně zezadu s bušícím srdcem opřel. Stále jsem se usmíval, oči zavřené. Samozřejmě, o nic nešlo, ale byl to hezký pocit.

SMYČKA UROBORA

Na tvář mi stekla tichá slza. Po dlouhé době jsem cítil něco jako štěstí.

Při zpáteční cestě do pokoje mi při pohledu na počítač koutky úst poklesly. Budu ho muset otestovat na viry, malware, spyware a další radosti. Změnit si pro jistotu hesla. A hlavně se zbavit toho zatraceného cédéčka.

Stiskl jsem tlačítko CD mechaniky. Ozvaly se mechanické zvuky z nitra počítače a já se zmateně rozhlížel, kam se poděl plastový obal, v němž byl Nathrezim původně uložen. Nikde jsem ho neviděl. Kam se ztratil? Pak se mechanika počítače otevřela.

Cédéčko zmizelo.

II.

Jednou z nejnudnějších věcí na světě je čtení vědeckých článků.

Na okamžik jsem od té bezduché změti písme-
nek odhlédl a přeletěl zrakem kancelář. Na pracovišti panovala obvyklá páteční morálka. Kolega František dnes opět nedorazil, Romana už setrávala půl druhé hodiny na cigaretě. Jediný, kdo se mnou momentálně sdílel prostory kanceláře, byla Marcela. Její nevzhledná silueta ke mně byla otočená zády, na uších masivní sluchátka, která by průměrnému člověku po zvýšení hlasitosti nejspíše utrhla uši, zatímco mozek by vybuchl v oslnivě krvavé explozi.

Sklouzl jsem očima zpátky ke článku. *Mutualismus mezi láčkovkami a netopýry: perspektivy a možnosti dalšího výzkumu*. Pravda, tohle byl jeden z těch zajímavějších. Ovšem po pár desítkách přečtených článků vám všechny přijdou na jedno brdo. Vědecký článek je jen zbyrokratizování fragmentu celkové myšlenky objektu zkoumání. Minimálně akademické heslo *Publikuj, nebo zhyň* je v jádru pouhý kapitalistický slogan. Oč jiného

jde než zkrotit přemýšlivé jedince, aby namísto jediné shrnující knihy vznikající několik let raději plodili kupu chaotického balastu, zatímco se navzájem poplácávají po zádech? Hlavně že jsou tu rychlé výsledky a soukolí chladného stroje se otáčí dál...

Prožil jsem dětství se vzory, jakými byli Darwin, Tesla či Hawking. Se silnými individualitami, které měly určitý pohled na svět, za nímž si šly. Takhle jsem si představoval vědu, jako samostatné a cílevědomé bádání svobodných myslí. Kdysi jsem zastával silné přesvědčení, že věda by oproti slepé náboženské víře měla přinést alespoň náznak pravdy o povaze naší existence. Jenže s přibývajícími léty jsem pomalu zjišťoval, že věda se transformovala v nové náboženství. Dnes už se nehrálo na individuality; programově vytvoření vědci řešili problémy v předem vymezených mantinelech namísto svobodného bádání. Věda se již nestudovala pro poznání samotné, podstatným se stalo její využití. Obsah myšlenek dnes nikoho nezajímá, dokud není třeba určit jejich finanční hodnotu.

Když jsem po ukončení magisterského studia zjistil, že má práce snů – přesněji řečeno knihovník – je pro mne nyní nedostupnou metou, vrátil jsem se po několika krajně neuspokojivých brigádách na univerzitu. Mělo to jediné pozitivum: stálý příjem. Jenže věda mne svým moderním pojetím krůček po krůčku zrazovala.

Dnes už mne dokonce spíše odpuzovala.

Měl jsem všeho dost.

Odložil jsem vědecký článek na stůl a začal v rámci prokrastinace zkoumat internet. Sociální sítě, nic zajímavého, nikdo mě nesháněl. Několik trailerů na nové hororové filmy, vypadaly dobře, ale to na začátku vždycky. A hele, tady mi přišel e-mail od školitele.

Zdravím Vás,

SMYČKA UROBORA

jak si užíváte Hru? Už jste na to přišel?

Možná se jen málo snažíte, určitě máte na víc. Napovím: požádejte Marcelu o polibek.

*S láskou,
Nathrezim*

Musel jsem se chytit desky stolu. Děje se to znovu. Na úplně jiném počítači, v e-mailu od mého vedoucího. Blázním? Odehrává se to jen v mé hlavě?

„Marci?“ poklepal jsem kolegyni na rameno.

„Co je?“ zahalasila a začala si promptně sundávat sluchátka.

„Promiň, nechtěl jsem tě vylekat. Jen potřebuji, abys...“

Zrak mi ulpěl na e-mailové zprávě.

Zdravím Vás,

během dalšího týdne byste mohl změřit chitinázové aktivity. Díval jsem se a v mrazáku máme ještě dost alikvot z minulého týdne. V pondělí si znovu projdeme postup měření a domluvíme se na dalších experimentech.

*S přáním hezkého víkendu,
N.*

„Abych co?“

Sakra. Co jí teď mám říct?

„... abys mě políbila.“

Nevěřil jsem tomu, co mi právě vyletělo z úst. To jako vážně, Marcela, která má hlavu jako kyj a ruce jako zápasník? To by mě nenapadlo ani ve snu. Taková představa by veškerou touhu smyla stejně snadno jako kýbl ledové vody.

Než jsem cokoli stačil udělat, přitiskla se ke mně. Ne, to nebyl úplně přesný popis, spíš se k mým ústům přimkla tak pevně, že kdyby nás od sebe někdo odtáhnul, utrhla by mi nejspíš rty. Z odložených sluchátek začala potměšile hrát skladba *I just died in your arms*. Poplálal jsem ji jemně po zádech a ona se odtáhla.

„Proč jsem to udělala?“

V očích se jí promítal zmatek, stejný, jaký jsem v daný okamžik prožíval já. Nemůžu říct, že bych o tomhle snil, nebo že se mi to vysloveně nelíbilo. Ale oba jsme věděli, že se navzájem nepřitahujeme. Byli bychom krajně nesourody a nepravděpodobný pár. Proč se to stalo?

Protože jsi ji požádal, mihla se mi hlavou myšlenka, zazářila a zmizela jako Perseidy.

Marcela na mě hleděla vystrašenýma očima.

„Promiň, nechtěl jsem...“ vypadlo ze mě, aniž bych tušil, co chci vlastně říct.

Vrazila mi facku a navztekaně odkráčela z místnosti.

* * *

„Nikdo neví, co se tam stalo. Ale kamarád mi poslal fotku.“

Stále jsem byl mimo a moc jsem nevnímal, co mi Míša povídá. Za zadumaného přežvykování špaget s boloňskou masovou směsí jsem na půl ucha poslouchal, co mi vykládá (prý v našem areálu vyhořela laboratoř, což se většina zaměstnanců a studentů jako vždy dozvěděla až zpětně skrz drby, pokud vůbec), ale duchem jsem se nacházel jinde.

Proč jsem to udělala?

Žádné: *proč jsi to udělal* nebo *ruce pryč, ty prasáku*. Udělala to ona sama, vědomě. Políbila mě, i když očividně nechtěla. Ale proč? Trvalo pár minut, než se mi po té facce vrátil cit do tváře. Popravdě jsem byl rád, že

SMYČKA UROBORA

mám všechny zuby. Jen mi bylo jasné, že ji to pravděpodobně pořádně vyděsilo a vykolejilo.

A potom ten e-mail. Doufal jsem, že ty ošklivé halucinace zmizely a hlava se mi dala do pořádku. Po epizodě s ďábelským céděčkem nastal k mé úlevě klid. Zpočátku jsem zvažoval návštěvu psychiatra, ale než jsem se odhodlal, vnitřní svět se uklidnil. Dokonce se zlepšil. Lidé se usmívali, odpovídali na pozdravy a já sám jsem se cítil relativně v pohodě a v dobré náladě. Možná se to zdálo trochu podivné, ale ztrátu rozumu to prozatím neindikovalo. Jenže...

Už jste na to přišel? Požádejte ji o polibek.

„Tady.“

Míša mi strčila pod nos mobilní telefon. Na displeji se černalo spaleniště laboratoře. Absolutně se nedalo poznat, co se zde zkoumalo. Spousta popela, začouzené zdi a ohořelé vybavení. Pohled, který se může pečlivému pozorovateli naskytnout při prolézání některých přístupnějších ruin moderních budov. A zřejmě jen pár desítek metrů od nás.

„Kdy se to stalo?“ zeptal jsem se, i když mě to ve skutečnosti příliš nezajímalo.

„Prý ve středu,“ vzpomínala, zatímco jí chladly špagety, „někdy ve večerních hodinách, takže už tady naštěstí skoro nikdo nebyl. Biochemici, co tu bývají až do večera, pak volali hasiče. Ale zatím se k tomu nikdo oficiálně nevyjádřil.“

A taky se už nikdo nevyjádří, pomyslel jsem si.

Koketně se usmála a já se přistihl, jak znovu myslím na líbání. Co líbání, k čertu, u toho by neskončilo. Něco, co jsem v sobě na delší čas pohřbil, se v mém nitru probouzelo k životu. Ale je to má jediná opravdová kamarádka. Kdepak, žádné chtivé dívčí rty přitisknuté k mým.

Ale zatímco špagety mizely, záblesky Perseid se poznenáhlu plíživě vracely.

Může to být tak snadné?

* * *

Vraceli jsme se přes park k našemu pracovišti. Minuli jsme obdélníkový sad se švestkami (bylo jich přesně osmdesát, počítal jsem je), omšelou sochu paní podávající okolním chodcům kamenné jablko a teď jsme procházeli kolem jezírka. Rád jsem sledoval vodu, pohyby ryb pod hladinou. Požádal jsem Míšu, zda se tam můžeme zastavit.

„Jasně,“ kývla.

Stáli jsme tam a chaotický řád hladiny mě zvolna uklidnil. To, co se chystám udělat, je v pořádku. Promýšlel jsem to celou cestu sem. Když mě odmítne, tak se tomu zasmějeme. Přinejhorším o ni přijdu; asi bych to obrečel, ale o moc hůř mi už v životě být nemůže. Vlastně už nemám moc co ztratit.

„Míši,“ začal jsem vážným hlasem, „chci ti něco říct.“

K mému překvapení se začala hihňat. Cítil jsem, jak se mi do tváří nahrnula krev. Vždycky věděla, že jsem se s ní začal bavit ze stejného důvodu jako přibližně stovka dalších kluků. Jenže já byl vždy hodný a poslušný chlapec. Doted' jsem si k ní nikdy nic víc nedovolil. Náhle jsem si uvědomil, jak hloupě musím celou dobu vypadat. Možná si dokonce i myslela, že jsem gay – denně potkávám na univerzitě tolik holek a s žádnou nenavážu intimnější vztah. Myšlenkami se prohnal záchvěv vzteku a zraněná sebeúcta se znovu ozvala.

„Na to ani nemysli,“ smála se, „už něk–“

„Chci, abys mě políbila,“ skočil jsem jí do řeči.

SMYČKA UROBORA

Odmítne. Určitě odmítne a vysměje se mi. Jsem vážně idiot.

A ona mě políbila.

Nečekaně. Spontánně. Náhle jsme jeden druhého svírali v objetí. Voněla po květinách a její ňadra se přitiskla na mou hrud'. Vnímálem jsem každý dotek jejích rozechvělých rtů. Splašené srdce mi zběsile tlouklo, div nevyskočilo z hrudi. V té chvíli jsem neměl myšlenkovou kapacitu na to, abych rozumně uvažoval.

Odtáhli jsme se od sebe. Museli jsme mít v obličeji podobně ohromený výraz.

„Proč jsem to udělala?“

Zase ta stejná otázka. Alespoň už se nesmála.

„Já—“

Plesk! Facka, druhá ve stejný den.

Nasupeně odešla a nechala mě stát u jezírka, zatímco jsem si mnul tvář. Nevím jak ona, ale já byl pořádně zmatený. Zmatený a šťastný. Konečně se něco doopravdy dělo. Usedl jsem na lavičku a znovu pozoroval hladinu. Místní ryby kaprovitých proporcí, nyní již o půlku větší, než když jsem na doktorské studium nastupoval, líně proplouly sem a tam. Sledoval jsem němý pohyb jejich úst a snažil se porozumět.

Tak co, už jste na to přišel?

Bláznivě jsem se uchechtl. Ano, něco mě napadlo. Šlo o holou absurdnost, nikoli racionální zdůvodnění. Nechal jsem tu myšlenku být. Nejsem přece žádné chodící afrodiziakum ani lamač dívčích srdcí.

Mířil jsem tehdy sice správným směrem, ale tohle byla jen špička ledovce...

* * *

Ve dveřích společné kanceláře jsem se téměř srazil s Romanou.

„Baf,“ zašklebili jsme se na sebe.

Má druhá kolegyně z kanceláře se dala nejlépe popsat jako hořící tabákové pole. Mohla to být (a ještě stále byla) krásná ženská, nebýt těch zatracených cigaret. Nic proti nim nemám, takřka každý si to zkusil. Dával jsem Romaně k dobru, že se pokouší přestat. Na druhou stranu, její manžel, který je také těžkým kuřákem, ji nakonec pokaždé stáhnul zpátky. Příznaky nikotinové závislosti maskovala poměrně úspěšně, avšak nezaměnitelný odér cigaretového dýmu ji dřív nebo později prozradil.

„Ty se usmíváš!“ téměř mě obvinila. „Už dlouho jsem tě neviděla tak veselého. Mysleli jsme, že co ses rozešel s Erikou, už se nezasměješ.“

„Můj smysl pro humor je nesmrtelný. Bylo to tak zlé?“

„No,“ zvažněla, „nedalo se s tebou normálně mluvit. Trochu jsme se tě báli.“

Jo tak vy jste se mě báli! Kdybyste věděli...

„To mě moc mrzí,“ zapudil jsem vzteklé myšlenky, „prostě těžší období.“

„A proč ten obrat?“

Sice svou zvědavost skrývala, ale pochopil jsem, co si asi myslí. Když jsem teď šťastný, musel jsem logicky někoho potkat. Všichni věděli, že s Míšou chodím na obědy, ale holku jako ona nemělo zdejší dámské uskupení příliš v lásce. Romana každopádně chtěla nové drby.

„Prostě už bylo na čase. Hodil jsem to za hlavu,“ pokrčil jsem rameny.

„Oukej,“ nechala to prozatím být, „nevíš, kde je Marcela? Říkala, že se mnou po obědě skočí na cígo, ale vypadá to, že už se sbalila a pláchla domů.“

„To je možné. Nevím, kde je.“

SMYČKA UROBORA

„Kdybys ji potkal, pošleš ji za mnou do laborky?“

„Jasně. Máš moc práce?“

„Jsem tu dneska až do večera,“ povzdechla si, „teď jdu kouřit. Nechceš jít taky?“

„Kdepak, asi to dnes taky balím brzy. Články můžu číst i doma.“

„Jasně,“ cvakla na mě netrpělivě zapalovačem, „užij si víkend.“

„Taky,“ zazubil jsem se, „a nezapomeň to tady všechno podpálit, než půjdeš domů.“

Na okamžik, opravdu mizivý okamžik, se v jejím pohledu objevilo cosi zvláštního. Jako by jí přes obličej přeběhl stín strachu. Pak se v reakci na můj hloupý vtip pousmála.

„Nezapomenu,“ přikývla, „zatím ahoj.“

* * *

Kráčel jsem směrem k domovu a přemýšlel o tom, jak náhle události nabraly nový směr. Probudily ve mně dlouho potlačovanou část, o které jsem si myslel, že zůstala mrtvá. Nejvíc mne potěšil hovor s Romanou. Co jsem si o sobě vlastně celou tu dobu myslel? Jen jsem ze sebe dělal chudáčka, který potřeboval, aby ho někdo politoval.

Tak s tím je konec. Teď už nikdy nebudu sám.

Stačí si říct o polibek a dostanu ho. Znělo to jako nějaká dost podivná superschopnost. Po všem tom trápení si ale nějakou tu líbačku zasloužím. Kdoví, třeba brzy potkám slečnu, která dokáže ocenit mé kvality. Otázka zní, jestli nějaké mám. Možná bych teď měl víc cvičit, nabrat nějakou svalovou hmotu. Lépe se stravovat. Uspořádat si finanční záležitosti a tak. Jednoduše řečeno, musím se znovu postavit na vlastní nohy.

Dělala mi starosti jen jediná věc.

Nathrezim.

Netušil jsem, o co by mohlo jít. Znělo to trochu jako název nějakých léčiv; podobně jako laxativa nebo jako něco, co budu brát na hlavu, až se ukáže, že mám doopravdy halušky. Jenže mi to tak už nepřipadalo. Halucinace skutečné nejsou, roztoužené dívky jsou skutečné až příliš. Na druhou stranu pro to, co se dělo, jsem zatím neměl žádné rozumné vysvětlení. Nechtěl jsem si zahrávat s čímsi, čemu plně nerozumím.

Zachrastění klíčů, schody, dveře.

Domov.

Bundu jsem klasicky umístil na věšák, zul si boty, odložil batoh. Zapnul jsem počítač, ale výjimečně jsem hned nepustil hudbu. Něco mi vrtalo hlavou. Nathrezim, to slovo odněkud znám, z doby, kdy jsem byl o dost mladší. Ale co znamenalo?

A tak jsem ho jednoduše natukal do Googlu.

* * *

... nathrezimové jsou mistři převleků a dokážou na sebe vzít podobu mnoha bytostí. Sami si říkají thal'kituun, což v jejich jazyce znamená Nevidění hosté.

Pod výrazem *nathrezim* mne na internetu přivítalo mnoho stránek a odkazů. Nakonec jsem skončil na stránce fandomu hry World of Warcraft. Tak odtud jsem ten výraz znal! Hltal jsem odstavce jeden za druhým. Text bezpochyby musel psát nadšenec do mytologie této hry.

Jelikož jsou to démoni, je jasné, že se živí životní energií jiných tvorů. (...) Pokousaný tvor je pak zcela v jejich moci, je loutkou, která slouží záměrům nathrezimů. Zbožňují pocit nadvlády a mučení myslí slabších, a to jim často slouží místo potravy.

SMYČKA UROBORA

Jedno bylo jisté. Kdyby se po našem světě ta potvora procházela, křídla-drápy-rohy, někdo by si jí zaručeně všiml. Samozřejmě, i pouhý náznak toho, že by bytosti z počítačové hry skutečně existovaly, mi připadal směšný. Co přijde příště, Murloci? Potvory z Dooma? Bulanci?

Určit výskyt nathrezimů je velmi obtížné, neboť zaprvé mohou být všude, a přitom o nich nemusíme vědět, a zadruhé o jejich minulosti nevíme takřka nic. (...) Těžko proto říct, kde mohou tak mocné bytosti přebývat, ví se však jistě, že určitě někteří žijí v Pokroucené prázdnotě, v našich světech ale mohou být kdekoli a v jakékoli formě.

Pokroucená prázdnota? Evokovalo mi to nekonečnost vesmíru, paralelní světy a brány do jiných dimenzí. Kosmická rasa nathrezimů ovšem byla vymyšlená parádně, to se muselo nechat. Dokonce jsem začínal uvažovat, že o nich napíšu povídku. Jen je budu muset nějak přetvořit, aby byli víc lidští a čtenář se s nimi dokázal ztotožnit. Jenže nebudou to pak v podstatě upíři? Asi ano, ale budou to PSYCHICTÍ upíři. To by mohlo být v jistém smyslu originální, ale vzhledem k provařenosti upírského tématu bylo třeba takovou věc neuspěchat.

Smrtelník sice může zabít nathrezima, ale v žádném případě ho nedokáže zabít nadobro. Tajemství zničení těla i duše znají pouze—

Náhle jsem ucítil, jak se mi zježily vlasy vzadu na krku. Na čele mi vyvstal pot. Někdo za mnou stál. Byla to ta věc, o které bych ještě před minutou na základě internetového popisu nevěřil, že existuje. Nelíbilo se jí, co dělám.

Nevím jak, ale *věděl* jsem to. Otrásl jsem se. Co teď?

Musím se otočit. Musím to vidět. Jakmile příšera vystoupí z temnoty a divák ji vidí, přestává být tak děsivou. Nakouknete-li škvírou pootevřených dveří, netvor získá podobu, reálný rozměr; něco, s čím se lidský mozek dokáže vypořádat. Ale nediferencované černočerné amorfno, které nikde nezačíná, ani nekončí, je myslí neuchopitelné.

Představitivost vždy hraje proti vám.

Musím se otočit.

Prostě musím.

Pomalu jsem se s vytřeštěnýma očima ohlédl. Opatrně. Srdce mi bušilo jako zvon. Za mnou se nacházely dveře. Otevřené dveře. Za nimi se povalovaly boty a opodál stál věšák s bundami, dokonce jsem viděl až ke vchodu. A uprostřed toho všeho...

Nic.

Žádná obluda. Trochu se mi ulevilo, avšak ve vzduchu stále viselo napětí. Roztřeseně jsem přišel ke dveřím pokoje a zavřel je. Napůl jsem očekával, že se z kuchyně či z některého z pokojů vynoří pařát nestvůry. Nic, všude ticho. Neskutečné ticho. Kdyby náhle do toho ticha ukápla voda z kohoutku, asi bych si ucvrknul.

Sedl jsem si zpátky k počítači a uvažoval, co mě to popadlo. Ačkoli racionální část mého já věděla, že jsem v bytě sám, byla to přesně ta věc, která mne děsila. *Pokroucená prázdnota*. Ovšem poslední dobou se v mém okolí přece udály mnohem zvláštnější věci. A teď pochybuji o své přičetnosti na základě toho, že je vše v pořádku? Je to tou osamělostí. Musím proti ní bojovat. Až to tady dočtu, půjdu se projít ven, mezi lidi.

Ten nepříjemný pocit se nedal úplně potlačit. Nakonec jsem se dostal k části popisující likvidaci

SMYČKA UROBORA

nathrezimů tak, aby se nedokázali vrátit. *Roztrhání na krvavé kusy*, no děkuji pěkně. Avšak *Pohlčení* už znělo zajímavěji: *Spočívá v tom, že se nathrezimovi zabrání v úniku do Pokroucené temnoty tak, že ho pohltí něco, co má větší moc než on sám.*

Co by to mělo být, jsem si nedovedl představit. Čím víc jsem se blížil ke konci, tím víc jsem chápal, že na dalších stránkách naleznu totéž v bleděmodrém. Zbývající text vyprávění o oněch démonických upírech hezky shrnul.

Nathrezim není obyčejný démon, je to umělec, loutkář, který vás dokáže přinutit, abyste udělali přesně to, co chce.

Konec čtení. Během čtvrt hodiny jsem se sbalil a odešel ven, jak jsem si slíbil. Uvnitř bytu zavládl klid, jen zrnka prachu líně kroužila ve slunečních paprscích, prosvítajících zpoza těžkých hnědých závěsů. Počítač prodléval v režimu spánku.

Náhle se obrazovka rozzářila.

Na ploše se otevřel textový soubor.

Pak se odnikud začala vynořovat písmena...

* * *

Cesta, zprvu jasná, mířila opět k historickému centru.

Vzal jsem to od domova kolem teplárny. Oplocený areál (místy plot nahradila špinavá zeď, u jejíž paty nenápadně prorůstal plevel) se nacházel poblíž řeky Moravy, přes kterou vedl široký most pro auta, chodce i kola. Pokud jste přešli koleje a pokračovali dál, naskytl se vám po levé ruce pohled na parkoviště a staveniště. Zaslechl jsem, že by zde měla vyrůst druhá část obchodního centra, přičemž ta první se tyčila v pozadí celé scenerie. Samotné obchodní centrum díky svému umístění blízko historické části

města spolehlivě pohlcovalo menší či vzdálenější konkurenty. Obludně bobtnalo a rostlo.

Křižovatka. Cesta doprava by mne dřív či později přivedla k vlakovému nádraží. Pokud bych se vydal rovnou za nosem, dorazím k Přírodovědecké fakultě. Ta budova mi připadala nevzhledná – moderně skleněná a stroze hranatá, podobně jako mé pracoviště. Zahnul jsem doleva a poté přešel silnici. Kolem projelo houkající hasičské auto, nejspíš zase někde hořelo. Mé kroky vedly podél Mlýnského potoka a po chvíli jsem se ocitl přímo v Bezručových sadech. A právě tam, mezi podzimními stromy, kde ve žlutnoucích listech vítr neslyšně šeptal svá tajuplná slůvka, jsem kompletně zapomněl, že vlastně nevím, kam kráčím. Prostě jsem se ponořil do myšlenek a nechal se vést autopilotem.

Cítil jsem se fajn. Všechno se začalo obracet k lepšímu poté, co jsem získal to CD. Na druhou stranu... poslední dobou jsem začínal o všem pochybovat. Knihy, filmy, kostýmy – to bylo jenom jako. Ovšem tohle bylo jiné. Opravdové.

Rukou jsem si mimovolně sáhl na rty.

A co předtím?

Lukrécie, proletělo mi hlavou. Nevzpomínám si, že bych si s ní psal o spolubydlení, ale když jsem prohledal své internetové kontakty, byla tam. Psal jsem si s ní, domluvil předání klíčů a absolutně si to nevybavoval. Možná že to vůbec nesouviselo s tím diskem a nápisem *Nathrezim*, možná... Ne, nestraší mi přece na cimbuří. Copak se věci mohou objevovat a mizet? Měnit se, sotva z nich spustíte zrak?

Náhle jsem se v chůzi zastavil a po zádech mi přejel mráz. Přímo přede mnou se nacházel antikvariát. Ten antikvariát. Tady jsem poprvé potkal svou novou

SMYČKA UROBORA

spolubydlící. Poznala mne už tehdy? Kdyby ano, znala mne jedině z fotek. Ale dívala se tak zvláště... skoro bych řekl, že už jsme se museli potkat ještě někdy předtím.

Mám vstoupit? Intuice mi našeptávala, že ano. Koneckonců, to ona mě sem přivedla. Každopádně, když už jsem tam byl, vábení knih jsem neodolal. I když tam nejspíš budou ležet ty samé, co předevčírem. Vešel jsem a záhada se přede mnou začala rozplétat.

* * *

Jak jsem si myslel, stále ty samé knihy. Od malého úseku s fantastickou literaturou jsem se přesunul k detektivkám a thrillerům, kde se sem tam daly ulovit zajímavé kousky. Nakonec jsem dokončil kolečko po zadní místnosti antikvariátu pozorováním hřbetů knih. Soustředil jsem se zejména na ta písmena, pod kterými se mohli vyskytovat hororoví autoři. V antikvariátech jich končilo překvapivé množství. Nebylo mi jasné, zda lidem chybí informace nebo vkus. Možná se prostě jen báli něco takového číst. Jenže nejde ve strašidelné literatuře právě o tohle? Popustit uzdu pocitům strachu, úchylnostem a brutalitě? Nepřipadalo mi přirozené tyto myšlenky a věci s nimi související potlačovat. Všichni to v sobě máme.

Vypadalo to, že nic nového, co bych už v knihovně neměl, neobjevím. Vydal jsem se do přední místnosti, kde za pultem zodpovědně hlídkovala paní prodávčka. Pokud si mě pamatovala z minula, nedávala to najevo. Pomyslel jsem si, že jí sem nejspíš chodí mnoho podivínů a zamířil ke krabici s rodokapsy. Většinou samé westerny. Bezzubej Jim se společně

s Jednorukým Tonym chystají přepadnout vlak ze Sunrise City. Hledal jsem mezi všemi těmi sešitky alespoň jeden zajímavý kousek s oldschoolovým názvem typu Zámek zotročených duší nebo Démon předkládá účet.

„Můžu vám nějak poradit?“

„Asi ne,“ zamumlal jsem směrem k prodavačce, „leda by se tu čirou náhodou vyskytoval nějaký kousek ze série Černá magie nebo Žena v ohrožení. Nebo alespoň něco hodně starého, mám rád staré knihy.“

Beze slova kliknula myší a oznámila: „Vitriol?“

„To by stálo za zkoušku.“

Chvíli jsme pátrali a za okamžik jsem před sebou měl starou knihu v černých deskách s dosud mírně zlatavým titulem V.I.T.R.I.O.L. Autor nebyl uveden – buď ho najdu uvnitř, nebo je neznámý. Působilo to poněkud nekronomikonózně, jako bych si kupoval zakázanou knihu, která není určena očím smrtelníků. První dojem byl slibný.

„Takový poklad,“ vydechl jsem, „za tohle po mně budete chtít nejméně půl milionu.“

Zase ten divný pohled v očích. Co to dnes s těma ženskýma je? Člověk si ani nemůže říct pár svých trapných poznámek, aby na něj divně nekoukali.

„Přesně tak.“

Začal jsem se jejímu vtipu na oko smát. Jenže ona se stále tvářila vážně, v obličeji ten divný výraz, takže jsem raději zahodil smích a sáhl pro peněženku. Položil jsem na stůl padesát korun, antikvariátní cenu letmo zapsanou tužkou v zadní části knihy. Pravda, na tak starý svazek mi to přišlo až směšně málo, ale mlčeti zlato. Prodavačka se na peníze jen zamračeně dívala.

„Půl milionu,“ zopakovala svůj požadavek.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Smyčka Urobora.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.